

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoju móony
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš,
Wšědne dny; i
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoďń ty.

Z njebjes mana.
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyšinje a je tam ja shtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostac.

19. njedžela po swjatej Trojizny.

Zap. stutli 20, 17—38.

Zaposchtol Pawol so s tymi starschimi wošady w Česfu rozžohnuje, kotrychž je w Milecze wokolo kěbie shromadzik. Duž čini wón rachnowanje wo swojim skutkowanju. Jeho skutkowanje a wón, tón wulki japoschtol, stej stej psched naschimaj woczomaj, a wón napomina: „Budžeće moji naplědnizy?“ — niz jenož čzi pastyrjo, ale tež kóždy staw wošady dyrbi wuczobnik teho Anjesa bycz, so by so na posledku tak rozžohnowacž mohł.

Kak so swěrnny Anjesowy wuczobnik rozžohnuje?

1. Wón hlada wróczo na swoje skutkowanje w tym Anjesu.
2. Wón spomina stroschtnje na swoje čer-pjenje sa teho Anjesa.
3. Wón hlada w nadžiji k temu Anjesej.

1. Nječet psched tym Anjesom běšče Pawol. Wón pak chyzsche we swojej ponižnosći jenož wotrocžt bycz: „Ja bym temu Anjesej služil se wschej pokornosću.“ Jeho rozžohnowaza rěcz dawa jeho zyle skutkowanje hischče jun-trócž nimo čahnyč. To dyrbjesche hluboki sacžisčez čzi-nicz, kaž wobras mrějazeho, kotryž we wopomnjecžu wosta-nje. Tole wopomnjecže wosta. Tak dyrbi to tež kšesčizian čzinicz, hdyž so s tymi swojimi rozžohnuje. Kanzler Bismarck njehasche nicžo druhe na swoj pomnik napiskane mēcž hacž: „Swěrnny služobnik křezora Wylema I.“

Wón njedžesche, so so na fastojnikach nicžo druhe njepyta, hacž so bychu swěrnny byli. Njedyrbi tež to nasche naj-wyhschche žedjenje bycz, so mohło so wysche nascheho žiwjenja napiskacž: „Swěrnny služobnik Jesom Khrysta.“ Potom móžesč tym swojim swoj pschiklad na wutrobu položicz, hdyž mrějo jako nan abo macž wot tych swojich so džělisch. Pschi dželenju so praji: „Stchowajče mje w dobrym wopomnjecžu!“ To chzedža starschi a jich pschiklad dyrbi džeczom psched woczomaj stejecz. K temu pak je nusne, prawe bohobojasne žiwjenje wjesč w tym Anjesu, so móže tež s pschikladom tym naschim bycz jako žiwe wopomnjecže. Pschikhadžaza nasyma naš dopomina na dželenje. Duž chzemy so tež w prawym čašu na njo hotowacž. W swěrnosći stejecz, w ponižnosći služicz, tak sestajej nětko hižom swoj wobras, kotryž chzelsch tym swojim sawostajicz. Na čo mohł so nětko powolacž, hdy by dyrbjal wotšal čahnyč? By knano prajicz dyrbjal: „Džecz, njeczincze tak, kaž bym ja čzinil!“ W prawym čašu so hotujmy, so bychmy so jako swěrnny služobnizy teho Anjesa rozžohnowacž mohli.

2. Najrjensche swědčjenje je Pawol wotpołozil wo swojim čer-pjenju. Psches tyschnosče je wón schoł a wón wě, so swjastki a tyschnosče na njeho čataja. „Ja wěm, so moje woblicžo wjazy njebudžecže wohladacž.“ Wón wě, so wón kmjerczi napscheczimo dže. Kajke to smuzite, w čer-pjenju čziche kšesčizianstwo porno bojoseći a čžek-anju psched kšizom w naschim kšesčizianstwie! Pawol je w duchu swjasany. Ty by tež tole pruhowanje pscheschoł,

so twoja duscha tšhepotasche w snutskownym bėdženju. Tehdom je nusne, so ſebi wěšte ſtejniščczo dobudžemy, so ſo poſbėhnjemy na horu czičeho poddacza do Božeje wole w czerpjenju. Szyla ſwėdkow i czaſa naſchich wótzow nam prėduje tule ſczerpliwosć. Kaž Pawoł nawukłny prajicž: „Ja ſo njeboju!“ A kaž naſchi wótzajo nam, dyrbimy teſ my bycž ſwėdkojo, kiž se ſwojeho žiwjenja prėduja ſczerpliwie poddacze do Božeje wole w czaſu tyſchnosćow. Kunje tehdom, hdyž pucze a wutrobny ſo džel, dyrbimy hotowi bycž, teſ ſwėdczenje Pawołowe wotpołożicž, potom budžemy tym ſwojim teſ wójwodojo ſa wojowanje w ſchizju a ſrudobje i tym wubudženjom: „Wachujcze!“

3. „Ja waſ porucžam Bohu“, ta Pawoł praji, hdyž wón ſo džel, a jako to powjedał bėſche, kłakny ſo wón na ſwoje kolena a modleſche ſo i nimi wſchitkimi. Kajki to ſwjatocžny wofomik! Wón jich horje njeſe i wutrobje Božeje. Wam, lubi ſtarſchi, wam naleži, nėſchto i ſbožu ſwojich dželczi cžinicž. Szyn dže do zuſby a ſtarſchiſka wutroba ſo praſcha: „Wofſtanje wón teſ ſwėrnny?“ Ach, ſo by w tajkim wofomiku to roſžohnowanje w Milecze ſo w naſchich domach jaſo mėlo! Tajke modlenje je jandželſka ſtraž, kotruž tym ſwojim ſobu na pucž dacze.

Se ſylſami woni rójno džeja a woni Pawoła pſchewodžichu hač i kóžji, kiž jeho do Jeruſalema wjeſeſche. Se ſylſami ſo my roſžohnujemy a pſchewodžamy tych ſwojich hač i rowej. Ale je naſche roſžohnowanje bylo kaž Pawołe, potom woni nam kłwaja a my jich i rukomaj modlitwy witamy a ſo ſtrowimy: Na ſaſowohladanje w Jeruſalemje horjekach w njebjeſkach!

Samjen.

Ssmjercž ſa wótzny kraj.

Wotpocžujcze cziſche, rjekowizny bratija, wy wumóžerjo wótzneho kraja! Waſcha krej njeje podarmo wam ſe ſmjertnych ranow bėžala. S woporom ſwojeho žiwjenja ſcže žytemu ludu ſaſhow a czeſcž wukupili. Wotpocžujcze cziſche! Wotpocžowacž? Wy ſcže hiſcže žiwi! Waſche cžela ſpja, ale waſche duſche ſo do bhyčerſkeho ſkutka wjeſela! Wy njeſmjertni, kiž wy ſwoje žiwjenje i žohnowanju pſchichodneho cžlowjeſtwa daſcže, i kotrymž we wopomnecžu na ſemi dale pſchewywasze, waſch poſledni ſkutk bė waſch triumf, kónowanje waſcheho ſemſkeho bycža!

Drje ſo hiſcže w czičej komorzy ſtonanje ſotry ſylſchi wo ſhubjenym bratru, njewjeſty wo lubym. Drje widžimy wuplakanej wóczzy wjele maczerjow, blėde liza ſažnych wudowow. Cžehodla tola žaruječe? Waſchi bratija a lubi, waſchi ſynojo a mandželizny ſu hiſcže žiwi, woni ſu hiſcže w Boſy, kiž bė wam jich dał. Wo cželatym ſonje krotkich ſemſkich lėt wy ſbožownyč jaſo w rjeiſchim bycžu witacze. Dofelž je wumrjecze kóždemu ſmjertnemu pſchibudžene, cžehodla žałoſcžicze, hdyž je jich hodžina pſchiſchla? Wona by jim teſ na mjehkim kóžu a we waſcheju rukomaj doſchła. Wyſlicze, ſo ſo bjeſ wole Wſchehomóžneho nowe ſtworjenje narodži? Wyſlicze, ſo by ſo bjeſ wole wodžerja žykeho ſwėta jenicžke cžlowjecžne žiwjenje pod njebjom ſhubicž mohle? Nježaruječe wo ſmjercž, kiž je wjele bóle popſhecž, hač nėkomužkuli žiwjenje. Njerudžcze ſo wo rjekowſtu ſmjercž ſa wótzny kraj. Se dopjelnenje najrjeiſcheje a najwjetſcheje pſchibluſchnosće ſylſow hódne? Bėſche nėtko kónz jich žiwjenja pſchifchol, kał dha móžachu cžile ſdobni ſdobniſcho ſkóncžicž, hač ſo ſo jich poſlednje wudychnjenje we wulkim ſkutku ſta?

Szamo na ſebi ani wuſtup ſe ſwėta ani ſaſtup do njeho žaneje placžiwosće nima, kiž by ſo cžlowjeleſ pſchizpicž mohla.

Wobej ſtaj nuſnej podawtaſ w rjedže wſchėch wėzom. Wotemrjecze ſchėdžiwzome a narod dželcžowny matej drje waſnoſcž ſa ſwójbu, ale dželcžo a ſchėdžiwz pſchidžetaſ a woteńdžetaſ kaž kóžde druge ſtworjenje. Tehodla milijony wumru, a jich wukhod i tuteje cžaknoſcže ſo malo phtnje, dofelž je to powſchitkowny kónz.

Ale ſmjercž pſchetaſnje bjeſ waſnoſcže bycž, tał rucze hač je wot njewſchėdných wofſtejnoſcžow pſchewodžena abo tał rucze hač wo ſnadnym abo wulkotnym ſmyſhlenju ſemrjeteho ſwėdcži. Wotprawjenje ſkóſtnika naſ i wohidu napjelni. Sčtó cžył tajku ſmjercž kłwalicž abo ju ſebi pſhecž?

Szyle druhimi ſacžucžemi napjelni naſ powjeſcž wo ſmjercži muža, kiž je ſwoje žiwjenje ſa prawo, ſa ſwoju czeſcž, ſa njewinowatoſcž woprował. Wo ſrjedž naſcheje ſrudžby a naſcheho ſobuczerpjenja njemóžemy hinał hač jeho wobdžiwacž. Seho wuſtup je žiwjenja je ſcžėhwł jeho ſdobneho ſmyſhlenja a móž jeho do brych počinkow. W jeho ſmjercži nėſchto ſahorjaze leži ſa tych, kiž ſu dale njeho žiwi, a jeho poſlednje ſdychnjenje tu wulku wėrnosć prėdowasche: Kłbla njeſmjertneho duſcha ſu wjažy winojte hač cželne žiwjenje.

Tola pſchezo je tajkale ſmjercž wėž kóždeho ſameho. Kłwalby hódne wofſtanje ſylne ſacžucze ſa počinki, kiž i ſmjercži nuczeſche. Cžėžſcho je a wſchſcheje duchowneje mozy trėbniſche, ſwoje žiwjenje ſa ſbožownosć druhich prjecž dacž. Sčtóž móže ſa druhich wjeſeli do ſmjercze hič, tón je wot najmjėiſcheje ſebicžiwosće ſbaleny, tón je w lubosći a ſwėrnosći ſam ſebje ſabył. Wón je wſchſcheje ſlawny hódny.

Tehodla je ſo teſ pſchezo i dobrym prawom wot ſdželaných kaž džitnich ludow tón najbóle poſbėhował a teho mjeno najdlėje czeſcžiko, kotryž je ſmužicze do wody ſkocžil, ſo by i njeje žiwjenje ſwojeho ſobucžlowjeka wutorhnył; kiž je ſo ſam ſabywſchi do wohnja podał, kiž je ſa lėpſche tych ſwojich žiwjenje wažil a ſhubil. — Wón je ſa zuſnych w lubosći ſkutkował, kiž je najwjetſchi wopor wot njeho žadała. Młalo cžlowjekow wyſoko doſcž ſteji, w tajkelej wyſokej myſli ſa ſwojich najbližichich pſhecželow ſkutkowacž a kłwawicž. Wėſte je, ſo ſo w teje wulkej wójnje wjele, haj pſchėſ mėru wjele ſa wótzny kraj, ſa wojowazyč, ranjených a wofhudžených dawa, ale teſ tajkich je hiſcže doſcž, kiž ſkladnoſcž ſamowobohaczenja wužija, a džel ſwojeho ſbytku ſpuſcžicž nočzedža, jeno ſo bychu teſ ſwojim cželnyč žadoſcžam ſo njetrjebali wotrzecž. Kał dha bychu tajzy w ſebicžiwosći ſamohli, ſo ſdobnje ſahoricž a ſa ſbože druhich czerpicž a wumrjecž.

Haj, ſa ſobucžlowjekow czerpicž a wumrjecž je wot naſchich pſchibluſchnosćow jena tych najcžėžſchich a najſwjecžſchich. Bože ſłowo ju pſchikaže: „My dyrbimy teſ ſwoje žiwjenje ſa bratrow wofſtajicž.“ Jeſuſ Khriſtuſ, bójſke ſnamjo doſonjanego cžlowjeſtwa, da nam ſe ſwojeje ſmjercžu pſchikład, ſchto ſo teſ nam ſaleži. Ale ſchto tule doſonjanosć dozpi? Wón nje-wumrje ſa ſwojich pſchibluſnyč, ſa ſwojich wucžobnikow, ſa židowſki a galilejſki kraj — nė, ſbóžnoſcž naſcheho žykeho cžlowjeſtwa bė jeho wotklynjent kónz, wón wumrje tu najbóle bójſku ſmjercž, tu wumóžerſtu ſmjercž ſa ſwėt. Kał ſo tola jeho ſmjercži bliži ſmjercž naſchich bratrow, kiž ſa derjehicze milijonow naſcheho luda, naſchich potomnikow w ſlėdowazyč lėtſtotekach padnychu!

Sčtóž w dopjelnenju ſwojeho powołanja ſmjercž namata we ſwėrnosći, ſaſluži kłwalobny wuſnam, ſamo hdyž njeby tele powołanje phtal abo lubował. A ma cžlowjek kraſniſche powołanje, hač ſbože tych ſpėchowacž, kiž ſu i nim abo po nim žiwi? Sčtóž ſo nėtko w ſahorjenosći a lubosći tehole powołanja do ſmjertneho ſtracha poda, haj ſamo do ſmjercze dže, tón je ſwoje žiwjenje na ſemi kraſnje doſonjał, temu njemóže ſo ani jow ani tam mſda ſapowjedžicž. Seho ſachodnoſcž jeho žyke žiwjenje pſychi, byli ſo hewał teſ njeſnate pominyło. Druſy drje ſamó-

žachu jeho we wjedzenju abo wuschifnosći pschetrjehicź a ƚo lępschi sđacz hać wón, ale sa wótzny kraj to doƚonjeć, sčtož wón, njenujzy wumrjeć, njemóžachu. Tehodla je wěno, ƚo ƚmjercź sa wótzny kraj zyle, teź njesdobne žiwjenje ƚwjeczi. Tak nam teź kraƚny ƚapad ƚlónza na wjeczor mutnosć zyleho dnja ƚabycz dawa.

Chzemny ƚaž padnjeni rjełoj ƚa naž teź pschecziwo nim ƚwoje pschiflufchnosće dopjelnicź. Niź ƚlacź a wobzarowanje, niź ƚymne ƚpodžiwanje, niź ƚhwalenje ƚ rjandy ƚłowami ƚmy jim winojczi — ně, dźať we ƚłowje a ƚutku.

Čžescze jich dopomnjecze! Njesabudźcze jich mjena. Wob- ƚhowajcze je we waschich wƚach te ƚhwalbie waschich woƚadow a ƚa pođđiŋich wobhdlerjow. Spominajcze ƚóždolętnje na nich psched waschimi dźęcimi a dźęczi-dźęcimi: „Teź ƚ nascheje ƚrje- džiŋny mužoj ƚa wótzny kraj wumrjechu.“ Takle teź ƚraelszy starŋchi ƚwojim dźęcjom wo bitwach a dohyczach, wo cžłowŋŋich a Božich ƚutkach powjedachu. To teź potomnikow hnuje a jich ƚ rjełowŋŋim pocziŋkam ƚahori.

Čžescze jich dopomnjecze! Niź ƚ morwymi ƚłowami, niź jeno cžestny ƚtolpami a napŋmami. Čłowo wullinczi, ƚamjeŋ ƚo ƚestari. Ale ƚhladujcze wołoj ƚo! Tu ƚu wudowny, ƚyrotny, woƚhudženi tyh, ƚiž sa waž ƚrwawjachu. Pschenjescze dźěl cžescze, ƚiž po waschim dohrym męnjenju padujentym pschiflufcha, na jich ƚawostajentych. Čštož temu najmjenŋchemu mjes žarowazy ƚi cžinicze, to ƚcze tamnym ƚhroblym rjełam cžinili.

ƚaž ƚo pętnosć a ƚdobnosć ƚóždeho woƚebiteho cžłowjeka najjaŋniŋcho w jeho dźałownosći pschecziwo dobrocželam połaže, tak ƚo teź wŋŋof ƚtaw ƚdželanosće zyleho luda najcžiŋcziŋcho w ludownyh dźałownyh ƚacžucžach pschecziwo jeho wumóžerjam a jich potomnikam abo pschibufny ƚjewi.

A njech teź wołoj tebe, luby pschecželo, wjele twjerdyh, ƚamŋjentych wutrobow widžiŋŋich, njesamŋi jeno twoju. Čšto tebi ƚadžewa, ƚchescziŋan bycź a by runje wŋŋitfón ƚwět barbariŋŋi byl? Čšto tebi ƚadžewa ƚdobnje ƚmyŋlenty bycź, hdyž cze tola Bože ƚłowo a lubosć ƚ wótznemu krajei ƚ temu ƚahorjatej? Čšto by czi wŋŋe ƚamóženje pomhałoj, hdy bychu ƚo wot ranja a wjeczora nje-pschecželjo do wŋŋ walili a czi ƚubłoj ƚ dwora a ƚjenješ ƚ nalutowaŋnje wotnjeŋli?

Luby njebjesi Wótcze, ty ƚy nam hižom dołhi cžaf wójnny pschetracź dať, a nihtoj mjes nami njeje jeje dla ƚmjersnył ani ƚłodu wumrjel, ƚwoť nam dźałownu wutrobu, ƚiž tebi dary wopruje na wołtarju bratrowskeje lubosće!

J. K.

ƚhwalba ratarja.

Mjes wŋŋitfimi ludžimi
Ratar je najpŋniŋŋi;
Wot ranja hać ƚ wjeczora
Dželacź ma ƚaž wo ƚchiju.

Čahe ƚhapon do ƚlónza
Teho wołoj do dźela;
Čtanywŋŋi duž pobožnje
W „Božim mjenje!“ ƚapocžnje.

Nima ƚhwile próđny bycź,
Poŋhdnycź ƚo, wodynnycź
Doniž džen je nathiliť
A ƚo ƚwjatof pschibližiť.

Potom ruzy ƚyŋnywŋŋi
Bohu ƚo ƚaž' poruczi;
Wóh jom' dobre ƚpanje da:
Ratarja Wóh lubo ma.

J. K.

Sswędomnje.

Sprawny, pobožny a dobrocžiwny Čajm, ƚiž bę ƚ ƚękarjom w Barlinje a tam 1834 wumrje, njemęjsche ženje ƚhwile, ƚo nękaŋjeje ƚhorowatosće dla lehnycź, a dozpi, pschezo ƚpróžniwy, jara wŋŋofe ƚęta. Tcho ƚękarŋŋi jubilej zyle Barlin ƚobu ƚwoje- cžesche wot wŋŋofich a najwŋŋŋich ƚtawow hać dele ƚ hólčziŋŋu, ƚiž ƚo po haŋach hoi. Čswjędžen trajesche ƚŋi dny. Čpochi na- pjaty, bu Čajm ƚlóncžnje ƚpróžny a poruczi, ƚo by wŋŋitko w domje wocžichłoj. Duž pschindže wjeczor pođđe ƚhuda męŋŋečžanka proŋcho, ƚo by tola ƚ jeje ƚhoremu džęsczi pohladacź pschifŋŋof. Wotpołasana, dohy ƚo tola, dofelž bę w domje ƚnata, hać do ƚparneje ƚtawy ƚękarja, ƚiž ƚłaczu a žałoscžazu žonu pschezo a pschezo wotpołasowasche. — Wŋŋitko bę ƚlóncžnje ƚažo wocžichłoj. Ča nęŋŋto cžafa ƚękarjowa mandželska praji: „Čajmje, ƚŋto dha tola ƚ tobu je? Ty ƚo pschezo we ƚožu tam a ƚem wobrocžesč.“ „Ča wŋŋať njemóžu ƚpacź“, wón wotmolwi; „to je tola ƚpodžiwna węž ƚ tym ƚwędomnjom, ja tam dhyrbju.“ Wón ƚallinka a ƚaby wŋŋitku ƚpróžniwosć, ƚhwatasche te ƚhoremu džęsczi a jo ƚ Božeji pomozu ƚažo wustrowi.

J. K.

Stara biblija.

Na ƚónzu wŋŋy, nęŋŋto wot pucza ƚdalena, ƚtejesche mała nŋŋa ƚhęžka. Čadna murja ƚo ƚ hórzy pschilęhomasche, na ƚotrejž wŋŋofe lipy ƚtejo ƚhęžku wobŋłódkowachu. Psched ƚhęžku pať bę ƚahrodka, mała, ale derje hajena. W njei pod dwęmaj džiwi boŋowymaj ƚęfomaj ƚawka ƚtejesche, ƚaž we ƚhłódnizy. Črjadki ƚ nalikami a druhimi piŋanymi kwętkami ƚo psched ƚawku wu- pschescžerachu.

W ƚhęžzy stara wudowa byđlesche, ƚiž Ursula ręfasche, ale wo wŋŋy jej stari a młodži ženje hinať hać Wórschla njeprajachu. Dawno bę jeje mandželski, ƚpróžniwy ƚfalz, wumrjel; jeje jeničžka džowka bu wot nathłowazeje ƚhorosće, ƚotraž po nanowej ƚmjerczi do wŋŋy pschindže, nadpadnjena a bórny nanaj ƚlędowasche. Wórschla tu nętkoj zyle woŋamocžena ƚtejesche. Čako bę hiŋŋcze cžerstwa a pschi mozach była, bę w ƚęcny ƚaŋu robocžika, w ƚymje pať pschi ƚroŋnach ƚtajo ƚaŋŋužbu pytała. Tak dołho hać bę ƚtrowa, bę to ƚhmanje doŋcź ƚchłoj. Čaj, bę ƚebi ƚjenješ wuŋŋytkowala a dołh, ƚiž hiŋŋcze na ƚhęžzy wotpocžowasche, tak daloko wotpłacžika, ƚo jeno malicžkosć ƚ ƚapłacženju pomosta. Čako pať wŋŋofe ƚęta pschindžechu, njechadžiŋŋe rucžne džęko wjazy ƚhwatacź, a teź ƚtanje bu jej wobcžęžne. Nętkoj Wórschla buram len pschedžesche. Ale ƚnadna mŋŋa, ƚotruž ƚa to doŋta, njeby ƚ jeje ƚęžiwjenju doŋahnyła, hdy by ƚufu njemęta a ƚebi ƚruwu džeržecź njemohła. Čust młoka móžesche ƚóždy džen psche- dacź, a ƚŋtož ƚa nje doŋta, ƚ jeje ƚaŋŋužbu nękať doŋahasche.

Tak bę ƚpokojnje, cžiŋŋe a wjeŋeli žiwa, džeržesche ƚwoju ƚhęžku a ƚahrodku cžiŋŋu a bę wo wŋŋy pola starŋch a młodyh rad widžena. Na rjanyh ƚęcnyh wjeczorach ƚhromadžowachu ƚo ƚuŋodne džęczi pod lipu pschi ƚhęžzy stareje Wórschle. Wotom by wona teź pschifŋŋa a ƚo ƚ nim na ƚawku poŋnyła. Džęczi hižom wjedžachu, ƚo móže pęŋje ƚtawŋny a bajki powjedacź a ƚo je rad powjeda. Duž teź lubjerad na nju poŋŋuchachu.

W ƚandženym ƚęcze bę Wórschla njesbože męta. Dołhi cžaf bę ƚhoro była, a w ƚhorosći bę ƚnadne nalutowaŋŋi pschetrjebala; potom bę jej nahle ƚruwa padnyła na mór, ƚiž teź druhim wo wŋŋy ƚŋtody nacžini. Čole njesbože woŋebje Wórschlu cžętkoj po- trjehi, pschetož wona tak wjele wjazy ƚwjescź njemóžesche, ƚo by ƚebi druhu ƚruwu ƚupila.

Čako bę jedyn džen burowny, ƚiž pschi haćje byđlesche, pschedženo pschinjęŋka, ƚhrobli ƚebi wutrobu, ƚo ƚ próŋtwu na bohateho bura, ƚiž bę runje pschitomny, wobrocžicź. Wona jeho wo pjećdžębacź toleť proŋŋesč, ƚiž by jej požčil, ƚo mohła ƚebi

sažo kručiczkę kupicę. Szczęśny bur, kaź jeho wo wšy mjeno-
wachu, i kaschelom satorowasche, khodziesche tam a kem, rěcziesche
wo hubjenych czařach, wo njedowěrných ludžoch, kotřiz řu jeho
huřto řjebali a teho runja. Skōncznie řo dopomni, řo dyrbi
w bliźřim czařu konja kupicę, i cżemuź wřhitke pjeniesy trjeba,
a řo je jemu njemōźne, řebi pjeniesy wudacę. Wōrschla czeźřy
řdychnywřchi domoj woteńdže.

Někotre dny posdźišcho stary, wřřozy czeřczeny wjeksny farar
wumrje. Wōn bē nēscho lēt i wudowzom był, jeho dwaj řynaj
bēschtaj dawno njebohaj, a wōn mējesche jeno někotrych dalofich
přchibusnych. Dwē njedźeli po tym Wōrschla sažo korb hotoweho
přchedźena i burowzy njeřesche.

„Nō, Wōrschla, njeponđzecę wy teź na awřziju do sarřskeho
domu?“ woprašča řo burowka, jej dwanacę řlěborny řa přche-
dźeno płacźizy.

„Sa?“ řnapschecziwi Wōrschla, „řcho dha tam cży? Šchtoź
w mojim hospodarřtwje trjebam, to mam, a njetrjebawřsche njemōźu
kupowacę, hdyź pjeniesy nimam.“

„Ach“, djesche burowka, „dźicę wřchaf tam tola! Šdyź řo
tam teź ničō njeřupi, je tam tola wřchelake widźecę.“ Wona ju
tał dołho nufowasche, hacę Wōrschla njeřchilubi.

Štwa, w kotrejź řo na přchekadźowanje přchedawasche, bēsche
i ludźimi napjelnjena. Přchedawat na stole stejesche a mjeno-
wasche i dybawym hłōřom wēzy, řiz buchu droho dořcę řaplacźene.
Wjeksny řchołta přchi blidže ředžo płacźišny řapřkowasche a pjeniesy
bjerjesche, mjes tym řo jedyn i bohatty přchibusnych njebohō
duchowneho tam a kem řhodžo řebi řupzow wobhladowasche.

(Skōnczenje přchichodnje.)

Wřchelake i bliska a i daloka.

* **Sandženy řchtwōrtł, 7. oktobra**, wotmē řo w Macziczym
Domje“ hłowna konferenza řerbřich duchownych. Sed-
nasche řo wōřebje wo duchowne řbože naschich řerbřich wōřadow,
w kotrychź ma řo řerbřke duchowne řiwjenje řdźerźecę. A temu
pał teź řkuscha, řo bychu nasche wōřady řtajnje řerbřich duřchow-
pařtřjow mēli, na kotrychź budže w přchichodnych lētach, kaź řo
widži, jara pobrachowacę. Njeboh řakub, farar Njeřwacźidłski,
wřchaf je řchczedrivje řwoje dary wudźelal a tał teź wotřasanje
řa řerbřich řtudentow bohōřłowřtwa řcżinił, kotreź někotremuźřtuli
wōbdarjenemu młōdźenzej mōźne řcżini, řo na duchowne řastojń-
řtwa přchihotowacę. Wo jeho řtendij řtaj řo 2 řerbřtaj řtudentaj
bohōřłowřtwa řamolwikoj, wōbaj wřchaf řtaj nētlo we wōjnje, a
wōbēmaj bu wōn wot řerbřseje konferenzy přchipōřnaty; ale teź
řerbřke wōřady řame maja tola to řa řwoju přchibřluschnořcę,
řo řa dalřche řdźerźenje řerbřseho duchowneho řiwjenja přřowacę
a řo tehodla teź řa wuwucźenje řerbřřich řynow řa duchowne
řastojńřtwa řobu postaracę. Šerbřřy řarřchi wōbdarjenych řynow
njeřmēdža řo třch wudawłow přchejara bojecę, ale teź duchowni
kaź wuczerjo maja ředźblive wōcźto mēcę na řajřich řerbřřich
řynow w řchulach. Štendije Łowarřřtwa řomozy řa řtudowazyřch
Šerbřow, kaź teź řakubowy řegat, pał wjele řobu pomhaja, czeže
wudawłow řnjescę. Šnadź teź Łuźiřke řrajne řtawy řo, kaź
w řrusřej, řa to rořřubža, řerbřřtemu řymnasiasřej abo řeminarisřej
nētajke pomozy posřicźicę, hdyź je tola řkutłowanje řerbřřich
duchownych a wuczerjow řa řbože nascheho luda tał řřebne. —

Dale řo w konferenzy wo tym jednasche, řał maja nasche
wōjnřke modłesřke nutřnořcę i wōbohacźenju modłesřseho řiwjenja
řo řdźerźecę. řeli řo řas njeje wjazy řřebne, i wōjnřřimi naleź-
nořcēmī řo w nich řabēracę, maja wone tola to, řchtoź naschu
wutřobu hnuje, nam dacę řrořymicę; a tał dyrbi w nich biblija

w řrijedźišchcęřu řtacę a i modłitwje domjescę, hdyź teź řo přchipōřna,
řo mōřa řajřke modłesřke hodźiny řo wotmēnjecę i miřionřřimi wje-
cżorami abo bibliřřimi hodźinami a teź je řwōjbnyimi wjecżorami. —
Dale řo konferenza podwoli přřowowanju Šmilnjanřseho duchowneho,
řiz cży we Łuźizy miřionřřku konferenzy řalozicę, kotraž by nadawł
mēla, miřionřřke řrořymjenje we Łuźizy řpēchowacę. — Njesh řu
wuradźowanja řerbřseje konferenzy na řłōdnu řolu padnyłe!

* **Naschi řrajenjo w řendźelsřej** řu i wjetscha w řehwach řa
řatny. Teź nēmřřy duchowni řu i dźēla tam, i dźēla řu wu-
pořasani. Wot 24 nēmřřich duchownych, kotřiz w řpocżatku wōjnny
w řndiřej řkutłowachu, bēchu w auguřcę hiřchcę 4 we řwojim
powołanju, a to wřchizy w Łondonje. Njes nimi je teź bratr
Draźdźanřseho duchowneho, farar Māřold. W tym řamym czařu
řo kōřdu njedźelu w 7 řřřwřach ře řawořtankami wōřadow Wōřa
řłuźba dźerźesche. řōdla řmēdźachy czi 4 duchowni teź řehwa
řatny wopřtacę a tam řwojim řatny řrajanam řłuźicę. řowjescę
wot tam wōřwēdčža, řo muřojo řo w řřłach i Wōřim řłuźbam
w řehwach řokmjachy a řo řu dźalowni řa tule řłuźbu, mjes nimi
bē řich wjele, kotřiz přjedny njeřchidźecę. Někotry je hiřom wu-
řnal, řo je přchēs řwoje czeřpjenje wōjnny řo bohacę trořchtował,
dořelź je nētlo řwojeho Wōha a Šbōřniřa namakal.

* **Duchowny Dr. Šnelller**, řiz je přjedny w řerusalemje ře
řohnowanjom řkutłowal, je nētlo duchowny „Łurřow“. We
wulřim řehwoje řatny řo řa dorōřymjenje i řatny Łurřami řtaraju,
a woni řu řa to jara dźalowni. řako wōn přēni řrōcę řranjenych
Łurřow w łazarecę wopřta, řo woni kaź dźecę wjeshelichy, řo
w njeřchecęřřim řraju řwoje domjaze řynki řłyřcha. Woni wu-
přajichy: „Mh řřnojo Łrabisřseje řrořymicę njemōřemny, czeřodla
i nami w Nēmřřej tał přchecęřelnje wōřhadźeja. Wy dźē i nami
wōřhadźecę, kaź bychmy řamo wasche dźecę byli. W naschej
domiřnje řo njebhchmy tał derje mēli.“ Njeřranjeni jeczi Łurřojo
řu i wopřēdka hōle njedowēřliwi. řako pał mōřesche Dr. Šnelller
řim wo řich domiřnje pomjedacę a řim dopořasacę, řo je tam řnaty,
řebi řich domēřjenje dobu, a woni jeho řa přchecęřela wōřhadachy.
Woni pomjedachy, řał njerady řu do wōjnny přchecęřiwo Nēmřřej
cżahnyli, ale woni řu řich i řehalami do kōřřow hnali. Šchtoź
je řo wōbaral, teho řu řatřelili. Šřamo hiřchcę we řranzowřej
řu řpřtali teho wojowanja řo řminęcę, ale to řu řady nich
maschinske řřelny postajili, a řim ničō wřřche njewořta, hacę do
přēdka hičę. Nēmřřy dźē řim ničō cżinili njeřřu, ale řich lud je
řo řēdźehatki nadźal, řo Nēmřřy řunřrōcę přchecęřiwo řranzowřej
pocżahnu a řo potom teź řa řich arabisřku domiřnu czař wuřwōbo-
dźenja přchidźe.

„**Łombaj Wōh**“ njeje jenoź pola řnjeshow
duchownych, ale je teź we wřchēch přche-
dawarņjach „Šerb. Łowin“ na wřach
a w Budyřchinje dořtacę. Na řchtwōřcę-
łēta płaczi wōn 40 řj., jenotłiwe cziřla
řo řa 4 řj. přchedawaju.